

politiet bliver sendt ud til – at i omkring halvdele af de opgaver, politiet bliver sendt ud til, er sindslidende involveret på den ene eller anden måde: De render rundt på gaden om natten uden tøj på, de buldrer på naboernes døre osv.

Ved mange, mange af de opgaver, politiet bliver sendt ud til, burde man i stedet sende nogen, som har en uddannelse til at tage sig af de sindslidende. Politifolk har fået en god uddannelse, men de er i virkeligheden ikke tilstrækkeligt uddannede til at tage sig af sindslidende. Og det, politiet ofte gør, når det møder en eller anden, der render rundt på gader og stræder med bare tæer i 10 graders frost, er at køre vedkommende hjem og lige sikre sig, at boligen er nogenlunde, og at den sindslidende kan være der, i hvert fald til i morgen tidlig, når nogle andre myndigheder åbner. Og i langt de fleste tilfælde kommer man hjem og opdager, at komfuret står og kører for fuldt drøn og har gjort det de sidste 4 timer, så det er et rent held, at det hele ikke er brændt sammen om ørerne på vedkommende. Sådan er virkeligheden derude, og egentlig er det ikke rimeligt, at man sender politiet ud i de situationer.

Løsningen er selvfølgelig, at dels skal boligforholdene være i orden, og man skal også have nogle boligformer, hvor der er tilknyttet noget servicepersonale, som kan holde et vågent øje med de sindslidende. Der skal være en jævnlig kontakt mellem behandlingspersonalet og de sindslidende, som bor for sig selv, så man på den måde ligesom holder øje med den syge og holder øje med, at det ikke bliver værre, men at det hele tiden bliver bedre. Og så skal den udrykningstjeneste, som vi alle sammen er enige om, selvfølgelig fungere.

I de tilfælde, hvor situationen er, at de sindslidende er blevet så syge, at man er nødt til at indlægge dem i en kortere eller længere periode, ser vi – i hvert fald i nogle dele af landet – at der er mangel på pladser, og at der er overbelægning og mangel på personale. Jeg har i hvert fald modtaget henvendelser fra personalet på nogle af de lukkede afdelinger, og jeg har også sørget for, at de er blevet uddelt i de udvalg, jeg sidder i. Der bliver gjort opmærksom på, at det er et enormt overarbejde, man pålægger det personale, som er ansat disse steder, og det betyder, at man stille og roligt kører personalet ned på de pågældende afdelinger. Men det betyder også, at når man endelig langt om længe får kastet så meget lys over de afdelinger og får gjort amtsborgmesteren opmærksom på, at der må gøres

noget og afsættes nogle flere ressourcer på området – så tager amtsborgmesteren og amtsrådet sig langt om længe sammen til at gøre noget og sætter annoncer om ledige stillinger i aviserne og siger, at man gerne vil have noget mere personale. Men der er ikke nogen, der søger disse stillinger, for der er ikke nogen, der har lyst til at arbejde på nogle afdelinger, hvor forholdene er, som de er nogle steder. Det er en ond cirkel, man kommer ind i: Der er ikke personale nok, og man kan ikke få mere personale, netop fordi der ikke er personale nok, og fordi forholdene ikke er i orden.

Det, der selvfølgelig skal til og er behov for, er at få forbedret uddannelsen af psykiatere og det øvrige personale, der er tilknyttet området, og at bygningerne og omgivelserne i det hele taget bliver væsentligt forbedret. Det er også vigtigt at indse, at Danmark jo for så vidt på dette område er et uland i den forstand, at vi i Danmark i højere grad end nogen andre steder bruger en »behandling«, der går ud på at fylde kemikalier på de sindslidende i stedet for at gøre, som man f.eks. gør i Norge, som jo er langt, langt fremme med hensyn til at bruge terapi og lignende til at forbedre de sindslidendes tilstand. De har meget, meget stor succes med deres behandlingsformer i Norge, og i Norge betragter man Danmark som et uland, fordi vi simpelt hen bruger medicinering i så høj grad, som vi gør. På grund af personaleforholdene – altså det, at der er for lidt personale osv. – er man også i en lang række tilfælde ude i nogle situationer, hvor man helt unødigt er nødt til at fiksere både en, to og tre og endnu flere personer ad gangen.

Det, der skal til, er selvfølgelig et tilstrækkeligt personale, og hvis ikke amterne og kommunerne kan finde ud af det – der er nogle steder, man godt kan det, men der er også nogle steder, hvor det halter lidt – er vi i Fremskridtspartiet også klar til at øremærke de penge og simpelt hen sige: De penge, vi afsætter fra statens side, skal bruges på de og de områder. Og det er egentlig heller ikke så slemt, for det var jo det, der var meningen fra starten.

Lad mig også slå et slag for, at de, der bliver indlagt, også får adgang til at få frisk luft. Emnet har jo været diskuteret i radioen både i går aftes og her til morgen på både den ene og den anden kanal, også lokalt og regionalt, og her hørte jeg, at der sågar var lukkede afdelinger, hvor de sindslidende ikke har været ude og få frisk luft i 7 måneder, fordi man har været i gang med at bygge om. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men